

EVOKACE

Ace Frehley **NIČEHO NELITUJU** aneb Jak to bylo s Kiss

V O L V O X G L O B A T O R

Ace Frehley

NIČEHO NELITUJU

aneb Jak to bylo s Kiss

Ace Frehley, Joey Layden a John Ostrosky

Ničeho nelituji aneb Jak to bylo s Kiss

Přeložila Radka Knotková

Translation © Radka Knotková
Copyright © 2011 by Ace Frehley

ISBN 978-80-7511-096-1

ISBN 978-80-7511-097-8 (epub)

ISBN 978-80-7511-098-5 (pdf)

Ace Frehley
NÍČHO
NELITUJU
aneb Jak to bylo s Kiss

*VŠEM FANOUŠKŮM
ACE FREHLEYHO
PO CELÉM VESMÍRU*

PŘÍBĚH Z BRONXU

Když jsem byl ještě kluk, neustále se mi hlavou honila hrozná představa – tři pokroucení chlapi, jak visí patnáct metrů nad zemí, zamotaní do drátů vysokého napětí, a jejich neživá těla se pečou v poledním slunci.

O jejich utrpení mi pověděl táta, elektrotechnik, který pracoval mimo jiné na United States Military Academy ve West Pointu v New Yorku, kde v padesátých letech pomáhal s montáží nové elektrárny. Carl Frehley do svojí doby dokonale zapadal. Pracoval dlouho, na mnoha zakázkách naráz a ze všech sil se snažil, aby manželce a dětem poskytl opravdový domov. Když jsme se v neděli vrátili z kostela, někdy rodinu nacpal do auta, odjel s námi přes Bronx do Westchester County a zaparkoval na břehu řeky Hudson. Vodil nás na prohlídky po areálu a pozemcích West Pointu, představoval nás nejrůznějším lidem, a dokonce nás brávil do řídicí místnosti. Dodneška nechápu, jak se mu povedlo získat pro celou rodinu povolení.

Chodil z místa na místo, ukazoval na tohle nebo na tamto a vysvětloval, jak to tam přes den chodí a na čem pracuje. Někdy mluvil jazykem inženýra, což pro mě byla hotová latina. Táta podle mě chtěl, aby jeho děti chápaly, že práce je důležitá; chtěl, abychom o téhle části jeho života věděli.

Když jsme se jednou vraceli k autu, zastavil se a podíval se nahoru na elektrické dráty, které se přes podzimní oblohu táhly jako síť z oceli a kabelů.

„Jen tak mimochodem, Paule,“ řekl, „každý den před obědem pořádáme v práci takovou malou soutěž.“

Neměl jsem ponětí, o čem to mluví.

Soutěž? Před obědem?

Znělo to jako něco ze základky Grace Lutheran v Bronxu, kam jsem docházel.

„Taháme slánku, abychom určili, kdo celý skupině skočí pro sendviče. Kdo si vytáhne nejkratší slánku, ten je protentokrát poslíček.“

Tím to začalo. Potom nám táta pověděl, jak si jednou vytáhl nejkratší slánku on. Zatímco vyzvedával sendviče, došlo u něj na pracovišti k příšerné nehodě. Někdo omylem stiskl spínač a pustil proud do oblasti, kde pracovali tři chlapi. Všechny to okamžitě zabilo. Když se táta vrátil, nemohl uvěřit vlastním očím. Z drátů vysokého napětí zrovna sundávali těla jeho tří spolupracovníků.

„Přímo tamhle,“ řekl tiše a koukl nahoru. „Tam se to stalo.“

Odmlčel se a položil mi ruku na rameno.

„Kdybych si tehdy nevytáhl nejkratší slánku, skončil bych v těch drátech já a teď bych tady nebyl.“

Podíval jsem se nejdřív na ty dráty a pak na něj. Usmál se.

„Někdy má člověk prostě štěstí.“

Čas od času ten příběh znovu vyprávěl, dostatečně často na to, aby mě ustavičně trápily noční můry. To samozřejmě nechtěl – pokaždé tu historku vyprávěl takovým tím stylem „coby kdyby?“ –, jenže nakonec to tak stejně vždycky dopadlo. Vykládejte malému klukovi, jak jeho tátu kdysi málem uškvařili, a odsoudíte ho k několika letům hrůzyplných nocí strávených v propocené posteli. Teď tomu ale rozumím. Člověk nikdy neví, co mu život přinese... ani kdy zničehonic skončí.

Nejlepší ze všeho je se podle toho zařídit.

Carl Frehley, tak jak jsem ho znal (a musím poznamenat, že moc dobře jsem ho tedy neznal), byl tichý a odměřený chlap, ukázkový

příklad středostavovské etikety, možná proto, že byl neustále děsně unavený. Když jsem přišel na svět, bylo mu sedmačtyřicet a já si občas říkám, že tehdy už musel docela dlouho žít úplně nový život. Narodil se dvojici německých a nizozemských imigrantů, vyrostl v Bethlehemu v Pensylvánii a tři roky chodil na vysokou, načež z ní odešel a nastoupil do práce. Později se přestěhoval do New Yorku a oženil se s Esther Hechtovou, hezkou holkou, která byla o sedmnáct let mladší než on. Máma vyrostla na farmě v městečku Norlina v Severní Karolíně. Můj děda pocházel ze severního Německa – ostrova Rügen, abych se vyjádřil přesně. Babička byla taky Němka, i přesto se ale u nás doma odjakživa drbalo o tom, že nám v žilách koluje krev amerických indiánů. Mámu přivedla do New Yorku hlavně nuda. Život na farmě ji přestal bavit, a tak se vydala na sever bydlet se svou starší sestrou Idou v Brooklynu.

Táta tam na rozdíl od ní přišel za prací.

Vždycky ho obklopovalo tajemství, věci, o kterých nikdy nemluvil – zákoutí v jeho minulosti, která pro nás byla neprolomitelné tabu. Ve středním věku se oženil a založil rodinu a zajel do pohodlných kolejí domácího a profesního života. Čas od času ale vyplouvaly na povrch náznaky, že dřív býval dočista jiný člověk, který žil úplně jinak.

Byl například skvělý v bowlingu, nikdy ale nemluvil o tom, že by někdy patřil do bowlingové ligy, ani jak se tu hru naučil. Když jsem byl malý, chodil hrát málokdy, ale jakmile už se do toho pustil, neměl konkurenci. Měl svou vlastní kouli, boty a učebnicovou techniku a hrál prostě dokonale. Kromě toho byl nepřekonatelný v poolu, což jsem zjistil, když jsem ještě chodil na základku a on mě učil hrát. Uměl s tágem věci, které dokázali jenom profíci. Když o tom teď uvažuji, uvědomuju si, že se nejspíš pohyboval na pěkně pochybných místech. Jednou mi řekl, že v poolu porazil i přeborníka ze západní Virginie. Aby člověk porazil přeborníka v jakémkoli sportu, musí být podle mě už hodně dobrý.

„Hele, táto, kolik šťouchů nejvíc jsi zvládl dát na jeden záťah?“ zeptal jsem se ho jednou, když jsme hráli pool.

„Sto čtyřicet devět,“ řekl, aniž by zvedl hlavu.

No do prdele...

Tehdy mi nebylo víc jak deset, takže mi hned nedošlo, jak strašně je to číslo velké, přesto jsem věděl, že to znamenalo dát bezprostředně po sobě sto čtyřicet devět šťouchů a pokaždé kouli potopit. Kurva, vždyť to dohromady dávalo deset trojúhelníků!

Aby člověk dokázal najednou sfouknout tolik koulí, aniž by to pokazil, to už holt musí vědět, co dělá. Tohle zjištění – spolu s tím, kolikrát jsem tátu viděl úspěšně zahrát naprosto nemožné šťouchy nebo hrát jednou rukou – ve mně ohledně jeho tajuplné minulosti vzbudilo o to víc zvědavosti. Možná že když byl mladší, žil pěkně nadoraz a já s ním měl společného mnohem víc, než by se na první pohled zdálo. Možná, vážně jen možná, býval Carl Frehley opravdový frajer.

Přínejmenším si to rád myslím.

Vyrůstal jsem kousek od dálnice Mosholu Parkway v Bronxu, nedaleko Newyorské botanické zahrady a Bronxske zoologické zahrady. Byla to středostavovská čtvrť plná lidí se smíšeným etnickým původem, většinou z německých, irských, židovských a italských rodin. Ta naše byla docela normální a milující, což jsem plně docenil, až když jsem se začal poflakovat ve společnosti parádních drsňáků, kteří se neustále pokoušeli utéct ze svých násilnických a surových domovů. Můj táta mě naproti tomu nikdy nepraštil ani se mnou nezacházel nijak špatně, často jsem se ale sám sebe ptal, jestli mu na mně vůbec záleží, protože sami dva jsme spolu nikdy nic nepodnikali. Teď zpětně ale chápu, že mě měl rád a za daných okolností dělal, co mohl.

Je dost těžké se na rodinu Frehleyových podívat a dojít k závěru, že moje výchova nějak mohla za můj divoký, šílený životní styl a všechno to bláznovství, které následovalo. Jasně, táta byl

workoholik a doma moc času netrávil, ale vždycky jsme měli co jíst a byli jsme zabezpečení. Naši měli šťastné a vřelé manželství – pořád ještě si vzpomínám, jak se na procházkách drželi za ruce nebo jak si dávali pusu, když se táta vrátil z práce domů.

Působili spokojeně a hádali se málokdy. V Brooklynu a Severní Karolíně jsme měli pár příbuzných z matčiny strany, ale o tátově rodině jsem nevěděl skoro nic. Žádná fotoalba, dopisy, žádné zajímavé historky nebo strýčkové a tetičky, kteří by zaskakovali na návštěvu. Nic. Věděl jsem, že tátův bratr se v osmi letech utopil, ale o všem ostatním jsem měl přinejlepším mlhavou představu. Kdykoli jsem se táty vyptával na podrobnosti, máma zasáhla.

„Neotravuj tatku,“ říkala. „Je to pro něj nepříjemný.“

A tak jsem to vždycky nechal plavat.

Lidi, kteří mě znají jenom jako Spacemana, tomu nejspíš nebudou věřit, ale vyrůstal jsem v rodině, kde se kladl velký důraz na vzdělání a náboženskou víru. Kromě toho naši chápali, jak důležité je umění a věda. Stejným způsobem, jakým mě fascinují počítače a kytary, tátu fascinovaly motory a elektrické obvody – jako kluk si v suterénu vyráběl vlastní baterky. Práce mu šla fakt od ruky, protože kromě svého zaměstnání ve West Pointu se věnoval i údržbě výtahových motorů v Empire State Building a taky se podílel na projektování záložního zapalování pro kosmické lodě Apollo. Jeho poznámkové bloky byly plné vzorečků a náčrtků, projektů, na nichž kolikrát pracoval až do svítání.

Stručně řečeno naši zdůrazňovali nutnost vzdělání a dvěma z jejich třech dětí to došlo. Moje sestra Nancy, která je o osm let starší než já, měla ve škole samé jedničky a stala se z ní magistra v oboru chemie. Nějakou dobu učila chemii na střední, než se vdala a založila rodinu. Můj bratr Charles byl taky vynikající žák. Na New York University studoval klasickou kytaru a absolvoval coby desátý nejlepší z ročníku.

A pak jsem tu byl já, Paul Frehley, nejmladší ze tří dětí a černá ovce rodiny. Nejdřív mě škola a týmové sporty bavily, ale jak jsem rostl, začal jsem místo učení dávat přednost společenskému životu a hudbě. Vzpomínám si, jak jsem domů nosil vysvědčení se samými dvojkami, trojkami a čtyřkami a musel jsem poslouchat stížnosti našich.

„Proč jen nemůžeš bejt aspoň trochu jako Charlie a Nancy?“

Rozhodil jsem rukama. Kdo má čas na učení, když se musí věnovat holkám a hraní v kapelách?

„Jenom mrháš životem, Paule,“ říkával táta a kroutil hlavou.

Abych se předvedl, jednou jsem našim řekl, že se budu celé pololetí pilně učit a dokážu jim, že jsem stejně chytrý jako brácha a ségra. A víte co? Příště jsem přinesl vysvědčení se samými jedničkami a dvojkami. (Touha se naparovat a vykládat, že jsem to přece všem říkal, mě o hodně později přiměla navrhnout klukům z KISS, ať si uděláme IQ test. Jen tak mimochodem, měl jsem ze všech nejvíc bodů: 163, což značí genialitu.) Jasně, naše jsem doháněl k šílenství, jenže Bůh se mnou měl jiné úmysly. Všechno to pramenilo z něčeho, co jsem vycítil už v raném mládí – z přání stát se rockovou hvězdou a jít za svým snem. Zní to sice praštěně, ale já jsem byl upřímně přesvědčený, že k tomu dojde.

Z mojí nekritické ctižádostivosti jde ovšem z části vinit i mámu a tátu! Naši rodinou se totiž táhne červená niť, a sice hudba. Díky vlivu, který na nás naši měli, všechny Frehleyovy děti umějí hrát na nějaký nástroj. Táta byl zasloužilý koncertní pianista a dokázal bez námahy hrát Chopina a Mozarta. Máma taky hrála na klavír a bavilo ji do něj břinkat na rodinných slučkách. Charlie a Nancy chodili na hodiny klavíru a hráli na recitálech. Časem přešli na kytaru a založili folkovou skupinu, což nikdy nebyl můj šálek čaje. Mě už od začátku přitahoval rokenrol a snažil jsem se na bratrově akustické kytáře dát do kupy písničky od Beatles a Stounů. Jednou jsem se čirou náhodou rozhodl vyzkoušet kamarádovu

novou elektrickou kytaru. Zapojil jsem ji, nastavil zesilovač na maximum a zahrál jsem power akord.

Okamžitě jsem se zamiloval. Úplně mi to změnilo život! Bylo mi sice teprve dvanáct, ale dostalo mě to. Za pár let už jsem u sebe v pokoji měl Fender Telecaster a zesilovač značky Marshall. Zaprodal jsem duši rokenrolu a nebylo pro mě cesty zpět.

Rodiče moji posedlost celkem podporovali (táta mi dokonce k Vánocům koupil mou vůbec první elektrickou kytaru) – nejspíš proto, že to bylo nejmenší zlo. Jak jsem časem sám jasně předvedl, existovaly mnohem horší alternativy. Zatímco jsem se totiž učil hrát na kytaru a zakládal svou první kapelu, poflakoval jsem se v pěkně drsných partách. Takže ačkoli je pravda, že rokenrolový životní styl mě v dospělosti málem zabil, je taky pravda, že bez hudby bych se dospělosti nejspíš vůbec nedožil.

Už když jsem chodil na základku, potloukal jsem se s těma nejtvrdšíma klukama ze čtvrti. Hráli jsme poker, chlastali, chodili za školu a prostě si tak nějak všeobecně říkali o potíže. Některé věci, které jsem musel dělat, mi ze začátku nebyly zrovna příjemné, ale brzo jsem zjistil, že s alkoholem je všechno hned snadnější. Rval jsem se nerad, ale stačilo pár piv a rázem jsem byl učiněný hrdina. S holkama mi to moc nešlo, ale když jsem měl trochu v hlavě, dokázal jsem je natolik okouzlit, že kalhotky letěly na zem.

Můj první drink? Na ten si pamatuju fakt zřetelně. Každý piják si svůj první drink vybavuje stejně živě jako svůj první sex. Bylo mi jedenáct a potloukal jsem se s bráchou a jeho kamarádem Jeffreyem. Jeho táta měl na City Islandu v Bronxu malou chatu, a tak jsme tam jednou v pátek po škole vyrazili, abychom si zarybařili. Rybaření jsem jako kluk zbožňoval a mám je rád dodneška. A právě ten víkend jsem zjistil, že pivo se k rybaření dokonale hodí. Jeffův táta nechal v lednici šest plechovek a my si každý jednu nebo dvě dali. Za nějaké tvrdé chlastání se to označit nedalo, ale stačilo to, abych byl příjemně otupělý. Přesně si vzpomínám, jaký to byl

pocit, jemný a suchý. Netrvalo dlouho a připadal jsem si malátně a potrhle. Nejdřív jsem se nemohl přestat smát a potom jsem odpadl. Pak už si jenom pamatuju, jak jsem se druhý den ráno probíral. Trochu mě bolela hlava a v puse jsem měl sucho, ale abych byl upřímný, nemohl jsem se dočkat, až to zkusím znova.

A dlouho jsem nečekal.

Příští víkend jsme šli na mejdan, kde byla spousta piva a holek – starších holek! Holky mě tehdy už nějakou dobu braly, ale i tak pro mě představovaly neprobádané území. Seděl jsem tam a hrál s třináctkama flašku a sedm minut v nebi a po prvním pivě se mi hlavou honilo jedno jediné: pořádně to roztočíme!

Pochopil jsem, že alkohol a holky jsou skvělá kombinace.

Rokenrol se k nim brzo připojil.

GANGY NEW YORKU

V naší čtvrti zela poměrně jasná společenská propast: buďto byl člověk výborný žák s vyhlídkami na vysokou, anebo nebyl. Můj brácha a sestra spadali do té první kategorie, kdežto já do té druhé. Podobně jako spousta děcek, která v Bronxu padesátých a začátku šedesátých let školou jen bezcílně proploovala, jsem přátelství a popularitu hledal v jiném společenském kroužku, a sice mezi dětmi, které měly v oblibě džíny, kožené bundy a napomádované účesy. K téhle změně u mě došlo v pubertě (není to tak vždycky?). Na základce jsem býval průměrný, neškodný žák, který dával před učněním přednost sportu. Byl jsem vyšší než většina kamarádů, vytáhlý a v celkem dobré kondici, takže sporty mi obvykle šly bez větších problémů. V baseballu jsem hrál spojku, ve školním basketbalovém družstvu jsem dělal kapitána a získal jsem i pár medailí za lehkou atletiku. V podstatě jediná hra, která mě nebavila, byl americký fotbal. Jako kluk jsem byl hubený a moc jsem nevážil. V basketbalu se to hodilo (a ani při hraní na kytaru to nebylo na škodu), ale pro fotbal to nebylo zrovna nejlepší. Jeden z místních policajtů mě a několik mých kamarádů přemluvil, abychom se na jednu sezonu dali k fotbalovému družstvu Policejní sportovní ligy. Na to rozehrání do smrti nezapomenu. Míč se mi snesl rovnou do náruče a já jsem vystartoval po postranní čáře, jelikož jsem si myslel, že jsem dostatečně rychlý a schopný na to, aby se mi povedlo dobré odehrání.

Omyl.

Vůbec jsem toho kluka neviděl. Praštil mě přímo do hrudníku a vyrazil mi dech. Míč letěl na jednu stranu a moje helma na druhou. Několik vteřin jsem tam ležel a lapal po dechu – ještě nikdy v životě mě nikdo takhle nepraštil a já jsem nedokázal uvěřit, jak děsně to bolí. Hrozně mě to vyděsilo a já jsem si uvědomil, že fotbal není nic pro mě.

Sice bych rád tvrdil pravý opak, ale pravda je taková, že jsem nebyl kdovíjak drsný kluk. To se jasně projevilo nejen na fotbalovém hřišti, ale i v ulicích Bronxu. Potrpěl jsem si na zábavu a měl jsem rád hudbu a sport. Nezapadal jsem ani mezi pohodové, pilné studentky, ani mezi členy gangů. Místní rváči děcka neustále pošťuchovali, zametali s nimi a zkoušeli, kam až můžou zajít, než jejich oběti vylítnou. Štvalo mě, že mám neustále strach, že se musím bát cestou do cukrárny nebo domů ze školy a že nevím, kdo na mě za rohem číhá, kouří cigarety, poslouchá doo-wop a čeká na příležitost nakopat zadek nějakému mrňousovi.

Pro ty kluky to bylo něco jako cvičná střelba.

A já jsem jim při nejedné příležitosti posloužil za terč.

Musím ale připustit, že byly chvíle, kdy jsem si jejich pozornost fakt zasloužil (ačkoli jsem to neměl v úmyslu). Jak jsem řekl, s holkama jsem začal brzo, a když člověk v naší čtvrti proháněl sukně, bylo moudré dávat si při tom pozor a používat hlavu. Přesněji řečeno, jenom naprostý idiot by pálil za holkama, které tak nebo onak patřily k jednomu z místních gangů.

No a co má jako bejt? pomyslel jsem si. Na chytrého kluka jsem uměl být pořádný blbec. Tvrdohlavec. Koneckonců jsem se narodil ve znamení býka.

V tamní části Bronxu vévodil ulicím Ducky Gang, skupina děcek, která se věkově pohybovala někde mezi ranou pubertou a pětadvaceti (Philip Kaufman je zvětšil ve svém filmu *Tuláci*). Tvořili je hlavně Irové, ale našel se tam i nějaký ten Ital nebo Němec. Byla to hrůzu nahánějící parta, jejíž rajon se rozkládal okolo Twin Lakes

(neboli „kachního rybníčku“) v Newyorské botanické zahradě. Členové gangu – Ducky Boys – se narodili přibližně v době, kdy jsem chodil na základku, a na vrchol vystoupali, když jsem byl v pubertě. V polovině sedmdesátých let sice zanikli, ale pro mě to byli králové New Yorku. Strach, který jsem z nich měl, překonávala jenom touha se k nim přidat. Ne nutně proto, že bych je obdivoval nebo vůbec chtěl do nějakého gangu patřit, ale jednoduše proto, že už mě nebavilo dostávat furt nakládačku.

Rozsvítilo se mi jednou odpoledne, když jsem se vracel ze školy domů. Bylo mi asi dvanáct nebo třináct. Tehdy jsem už pár týdnů pátil za jednou hezkou holkou – o víkendech jsem za ní pátil, potkával jsem se s ní na mejdanech a čas od času se mi podařilo se s ní chvíli muchlovat. Měl jsem vědět, že se mi to nevyplatí. Dělal si na ni totiž nárok jeden kluk z Ducky Boys, a zvyklosti tudíž hlásaly, že si od ní všichni mají držet odstup.

Prakticky vzato byla nedotknutelná.

A já jsem se jí dotknul.

Takže si to takhle štrádnu parkem, hledím si svého, a vtom zpoza stromu zničehonic vyskočí její kluk a zastoupí mi cestu. Nevěděl jsem, jak zareagovat. Byl o rok nebo o dva starší, o hlavu vyšší a odhadem o deset kilo těžší. Ve srovnání se mnou v podstatě dospělák. Ztuhl jsem a pokusil jsem se vyhodnotit situaci.

Měl bych zahodit učebnice a utíkat, jako by mi u zadku hořelo?

Uplatnit svůj diplomatický talent? (Když přišlo na to vykecat se z potíží, byl jsem nepřekonatelný.)

Časem jsem se naučil i ty vybranější pravidla pouličního boje, z nichž to nejdůležitější zní: vždycky zasad' první ránu. Jenže tenkrát jsem byl nezkušený a vyděšený. Než jsem stačil zareagovat, ten kluk se ke mně natáhl a praštil mě přímo do obličeje. Padl jsem k zemi jako podťatý. Nevím, jak dlouho jsem byl v bezvědomí, nejspíš jen pár vteřin, ale když jsem se probрал, bolela mě hlava, viděl jsem rozmazaně a ten kluk nade mnou postával.

„Drž se od mojí holky dál,“ řekl, „nebo tě zabiju.“

A potom odešel. Nechal mě tam samotného, dezorientovaného a se zamotanou hlavou, ať se sám sebe ptám, jestli na světě existuje holka, která by mi za takovéhle trable stála.

Samozřejmě existovala. Potíže s ženským jsem měl celý život, čímž chci říct, že ženské mě vždycky dostávaly do potíží. Přesněji řečeno jsem se kvůli nim dostával do potíží. Tenhle způsob sebe-zničování mě spolu s drogami a alkoholem provázel celý život. Od chvíle, kdy jsem se se svým ptákem naučil zacházet, jsem ho často používal místo selského rozumu, a následkem toho jsem jednou dostal přes držku.

S mým pubertálním mozkiem se ale nedalo vyjednávat (o pubertálních hormonech ani nemluvě). Jiný kluk by pravděpodobně šel domů, popadl *Playboye* a vyhonil si ho, načež by si našel holku, která by víc odpovídala jeho společenskému postavení. Já ne. Rozjařené holky mám rád, a to z velice dobrého důvodu: jsou povolné, což mně a mým oteklým koulím dávalo de facto dvě možnosti:

1. Najít si jinou holku.
2. Dát se k Ducky Boys.

Vybral jsem si druhou možnost.

V Ducky Gangu nebrali jen tak kdekoho. Člověk musel dokázat, že je přijetí hoden, a podstoupit iniciační rituál trvající několik týdnů. Ukázalo se, že to bylo velice dobře. Ta prodleva mezi chvílí, kdy jsem o vstup poprvé projevila zájem, a kdy už nebylo cesty zpět (tedy plnohodnotným členstvím), byla tak dlouhá, že jsem měl dostatek času na to, abych si vypěstoval jiné, méně riskantní zájmy – třeba hru na kytaru. Krátce jsem si ale ze srdce přál do gangu patřit a hrozně jsem toužil po tom, aby mě k sobě Ducky Boys vzali.

Neoficiálně se nám říkalo Junior Duckies. Užíval jsem si vědomí, že jsem součástí gangu a že se těším jeho ochraně, i když ji zajišťovali ti samí kluci, kteří mi o několik let před tím dělali ze života peklo. Pro Junior Duckies znamenal život v gangu dělat

voloviny a motat se okolo holek. Každý víkend jsme se scházeli u kachního rybníčku, popíjeli jsme pivo, hecovali se a nakonec jsme se šli poohlídnout, co bychom kde provedli. Což nevyžadovalo nijak velkou námahu, protože Duckies nebyli jediný gang ve městě. Bloumali jsme směrem k Bronx River Parkway, podél hranice našeho rajonu, a pokud jsme náhodou zjistili, že si ji někdo dovolil překročit, rychle se to zvirtlo v pouliční bitku. Tenkrát to ještě nebylo moc nebezpečné. Někteří starší kluci z Ducky Gangu s sebou sice nosili nože a podomácku vyrobené pistole, ale my jsme se obvykle spokojili s řetězy a baseballovými pálkami. Pro Junior Duckies pramenilo vzrušení z risku. Vozili jsme se na zadní části městských autobusů a nadzemní dráhy, což většinou vzbudilo pozornost policajtů, kteří nás pak honili po celé čtvrti. Laciná zábava, dalo by se říct. Když jsme se neprali nebo nepařili s místními holkama, někdy v zimě jsme na policejní auta házeli sněhové koule, abychom poldy vyprovokovali. Obvykle zapnuli maják a vydali se nás prohánět a my jsme se rozprchli do všech koutů. Kravina? Jasně, taky ale vzrůso a parádní zábava. Párkrát mě chytili a odvezli na padesátý druhý okrsek, kam si pro mě naši museli přijít. Po nějaké době si máma začala dělat těžkou hlavu, kdykoli jsem odcházel z domu.

„Prosím tě, buď dneska opatrněj, Paule,“ říkávala a lomila rukama. Zastavit se mě ale nikdy nepokusila a táta taky ne. Když mi bylo čtrnáct, vymykal jsem se už vší kontrole. Nechtěl jsem zůstat doma, dělat úkoly ani chodit do školy. Jediné, o co jsem stál, bylo chodit ven s kámoši a pařit. Stál jsem o to dokonce tak moc, že jsem byl ochotný projít iniciačním rituálem pro Junior Duckies. Samozřejmě bylo nutné se kvůli tomu rvát – pokud se Duckies připletli ke rvačce, očekávalo se od vás, že u toho budete a kamarádům pomůžete. Občas se přihodilo, že vám přidělili cíl – nějakého chudáka ze školy, co vytočil jednoho z členů –, a vaším úkolem bylo dát mu co proto. Tyhle střety jsem párkrát zažil coby oběť a najednou se po mně chtělo, abych výprask udílel já. Zbabělce

v gangu netrpěli. Abyste dokázali, že máte koule, museli jste provést něco nebezpečného.

Nebo stupidního.

Anebo, jako v mém případě, obojí.

„No tak, Paule, pohni tou svou vychrtlou prdelí!“

Byla sobota večer, stáli jsme poblíž nadjezdu nad Webster Avenue a pod námi projížděly šňůry aut. Nastal okamžik pravdy. Pokud jsem měl do gangu patřit, musel jsem dokázat, že jsem ochotný riskovat život. Byl jsem na to úplně sám.

„Kurva, tohle je šílený,“ řekl jsem.

A taky že to šílené bylo. Řekli mi, že mám vlézt na lávku pod mostem a pověsit se na nosník, abych se houpal nad dálnicí. Vyzunkl jsem několik piv, abych si dodal odvahy, ale pořád jsem byl vyděšený. Zhluboka jsem se nadechl a klekl jsem si. Byl jsem tak nervózní, že jsem si málem nachcal do kalhot, ale touha, aby mě k sobě vzali, můj strach překonala. Jestli se mi podaří ten praštěný rituál podstoupit, aniž bych se u toho zabil, pomyslel jsem si, konečně se ze mě stane člen toho nejdrsnějšího gangu ve čtvrti. Budu chráněný a nikdo se mnou už nikdy nebude vyjebávat. Věřit mi to nemusíte, ale byl jsem kvůli tomu ochotný riskovat třeba i život.

Za pár vteřin jsem se už houpal nad dálnicí. Slyšel jsem, jak kamarádi řvou a povzbuzují mě, ale já jsem jim kvůli projíždějícím autům nerozuměl ani slovo. Přinutil jsem se otevřít oči a podívat se na okraj můstku. Mávali na mě, že se mám vytáhnout zpátky. Přitáhl jsem nohy k hrudníku a odplazil jsem se do bezpečí, kde mě kluci uvítali s otevřenou náručí.

Konečně jsem byl přijatý!

V Bronxu se tomu říká „pivní svaly“ – to když se jinak tichý, přívětivý chlap opije a chce se s každým rvát. Takový jsem byl i já. Jakmile jsem si dal dvě nebo tři piva, nevadilo mi postavit se naprosto komukoli. Z ničeho jsem neměl strach. Každá další

plechovka mě zbavovala zábran a starostí z možných následků. Právě z toho důvodu mi lidi většinou ustupovali (no a asi taky proto, že jsem měl na svojí straně Duckies). Byl jsem vysoký a hubený a pěstní souboje mi moc nešly, ale když jsem pil, připadal jsem si jako superhrdina. S každým jsem se chtěl rvát a stačilo mi k tomu málo. Spoustu rvaček jsem vyhrál jenom proto, že jsem se odmítl vzdát. Lidi si myslí, že když člověk vybuchuje kvůli prkotinám, má o kolečko víc. A kdo by se chtěl prát s magorem?

Alkohol, hlavně pivo, ze mě dělal jiného člověka. Měl jsem ho docela rád, protože se ničeho a nikoho nebál, a když přišlo na holky, byl kluzký jak úhoř. Tyhle dvě věci šly ruku v ruce. Ženské mají rády chlapy, kteří jsou sebevědomí, zábavní a suverénní. Malinko nebezpeční. Já byl všechno zároveň. A jak v následujících letech vzrůstala moje fascinace hudbou, zjistil jsem, že ačkoli alkohol ze mě lepšího kytaristu neudělá, aspoň ze mě udělá sebevědomějšího hráče. Když jsem byl mladší a hrával jsem na školních plesech a církevních akcích, míval jsem hroznou trému. Pokud jsem si ale dal pár drinků, nervozita pominula. Rázem se ze mě stával Jimmy Page a Jimi Hendrix, dva v jednom. Celá místnost mi ležela u nohou.

Chlastání k Junior Duckies patřilo. Někteří moji kamarádi navíc čichali lepidlo. Bylo snadno dostupné, a tudíž představovalo laciný způsob, jak se sjet. Jako kluk jsem to několikrát vyzkoušel (jako dospělý jenom jednou – o tom se rozepíšu později) a upřímně řečeno mi takové tripy připadaly buď úplně obyčejné, nebo jako vyštížené z hororů. Jeden špatný trip jsem si prodělal za benzínkou poblíž Frisch Field (parku pojmenovaného po vynikajícím baseballovém hráči Frankie Frischovi, rodákovi z Bronxu, na což jsem patřičně hrdý). Vmáčkl jsem se tam se dvěma kámoši, kteří byli oba zkušení čichači, z tuby lepidla jsme ušmikli vršek a pustili jsme se do díla.

Detaily mi unikají, ale vybavuju si, že mě popadl zdrcující pocit paranoie a strachu. Byl jsem přesvědčený, že jsem umřel a ocitl

jsem se v pekle. Byl jsem naprosto odtržený od reality. Do dnešního dne je to jeden z mých nejděsivějších zážitků s drogami – a to už něco znamená.

Potom jsem na drogy nějakou dobu ani nesáhl. Pivo jsem samozřejmě pil, ale tím to haslo. Uplynulo několik let, než jsem se odvážil vyzkoušet trávu. To už jsem trávil čas s lidmi, kteří hráli na hudební nástroje a do mého gangu nepatřili – vlastně do žádného gangu, když už jsme u toho. Byli to tak trochu hipíci. Hned jsem si změnil účes – pryč s napomádovanými vlnami a sem s dlouhým chundelatým hárem. Fascinovaly mě kapely britské vlny – hlavně Beatles a Stouni – a začal jsem tíhnout k muzikantům hrajícím hudbu, kterou jsem sám chtěl hrát. Většinou to nebyli žádní drsňáci, ale rockeři vysazení na lásku a mír.

A já byl jednou nohou v jejich světě.

Jsem si jistý, že nebýt hudby, stal by se ze mě plnohodnotný člen gangu a skončil bych buď v hrobě, nebo ve vězení. Hudba mě od toho osudu odtrhla a doslova mi zachránila život. O víkendech jsem hrál, po nocích jsem cvičil a kluci z Ducky Gangu se ke mně časem obrátili zády. Nemůžu jim to mít za zlé. Neustálé odmítání člověk dlouho nevydrží.

„Ale no tak, Paule, pod's náma. Večer uděláme jeden velkoobchod.“

„Sorry, kámo, nemůžu. Mám koncert.“

Byl to přirozený vývoj: já jsem se ubíral jedním směrem a oni druhým. Hrál jsem častěji a častěji, a některé koncerty mi dokonce i něco málo hodily, kdežto oni se zaplétali do čím dál větších průserů a brali tvrdší a tvrdší drogy. Ne že bych se s nimi stýkat nechtěl, ale den má jen čtyřiaadvacet hodin. Dřív nebo později se člověk musí rozhodnout.

Já jsem se rozhodl pro kytaru.

Anebo se spíš kytara rozhodla pro mě.

Když mi bylo šestnáct, hrál jsem v docela slušných kapelách a vystupoval jsem na čím dál lepších koncertech. Postupem času jsem usoudil, že se mi nechce skončit v lochu. S policejními stanicemi

a vazbami jsem měl bohaté zkušenosti a potkal jsem spoustu chlápků, kteří seděli, takže mi bylo jasné, že ve vězení by se mi nevedlo nejlíp. Nebyl jsem na to stavěný. Chtěl jsem hrát a stát se rockovou hvězdou. A tak když se činnost Ducky Boys vystupňovala, stáhl jsem se. To, co jsme podnikali na začátku, bylo celkem neškodné. Jasně, kradli jsme auta a jezdili s nimi jako blázni, ale na součástky jsme je rozhodně neprodávali. Měl jsem štěstí, že mě jako děcko nechtyli při něčem vážnějším. Pamatuju si, jak jsem se jednou ráno probudil s kocovinou a vzpomněl jsem si, že jsem se předchozího večera vyhnul příslovečné zkáze. Šlohl jsem totiž auto a proháněl jsem se v něm po celém Bronxu, načež jsem ho nechal zaparkované u krajnice.

Mohlo mě to přijít vážně draho: řízení pod vlivem, krádež cenného majetku, překročení maximální povolené rychlosti plus všechno ostatní, co by mi policajti s nadšením přišli.

Navzdory všem důkazům o opaku jsem nebyl blbec. Uvědomil jsem si, že pár mých kamarádů se svým životem zbytečně riskuje. Asi proto, že jim bylo všechno u prdele. Neměli pocit, že by na ně někde čekalo něco lepšího. Některým vůbec nezáleželo, jestli budou žít, nebo umřou. Když mi například bylo okolo patnácti, úřady poslaly mého kamaráda Waltera do pastáku. Krátce po propuštění se s nějakým chlápkem porval v baru a pobodal ho. Přiklepli mu za to pět let ve státní věznici. Jeden z mých nejlepších kamarádů, Tommy McCalden, se zase v osmnácti oběsil ve vězení Rikers Island. Taky patřil k Junior Duckies a jeho táta dělal v našem domě domovníka. Později jsme se už moc nestýkali, ale stejně mnou zpráva o jeho smrti otřásla.

Nechtěl jsem dopadnout podobně. Přál jsem si od života víc.

Očekával jsem od života víc.

MUSIC IN THE FIFTH DIMENSION

Když přišlo na školu, byl jsem odjakživa jako kvádr, který se snaží (nebo spíš nesnaží) zapadnout do kruhové díry. Studium ve mně zkrátka nevzbuzovalo nijak velké nadšení. Pravděpodobně jsem do normální třídy ani nepatřil a bývalo by mi bylo mnohem líp ve škole určené dětem se zájmem o tvůrčí činnost, jako třeba o výtvarné umění a hudbu. Zajímavých učitelů, kteří by mou tvůrčí stránku dokázali vyburcovat, jsem měl málo, a tak jsem hodně času trávil vymýšlením kreativních způsobů, jak se učení vyhnout. Následkem toho jsem za čtyři roky vystřídal tři školy. Z prvních dvou mě vyrazili a tu třetí jsem nedodělal.

Nejdřív jsem chodil na Our Saviour Lutheran, což byla přirozená vzdělávací zastávka pro děcka, která navštěvovala základku Grace Lutheran. Od samého začátku jsem to tam nesnášel. Uplynulo pár týdnů a já jsem se začal ulejšovat nejdřív z jednotlivých hodin, a nakonec ze školy jako takové. Kupodivu mi to krátce procházelo. Klíčem bylo se ráno ve škole ukázat a pak se vytratit. Jenže jednoho dne jsem na školní autobus záměrně nenastoupil a radši jsem se šel poflakovat s kámoši, aniž bych svému bratrovi Charliemu řekl, co mám v plánu. Charlie byl hodný kluk, který se pilně učil a jako spousta starších sourozenců si o svého mladšího brášku dělal starosti. Takže když toho dne dorazil do jídelny a nikde mě neviděl, hrozně se vyděsil. Nechtěl mě dostat do potíží, prostě se upřímně bál, že se mi něco stalo. A tak odešel do ředitelny

a oznámil, že nemocný nejsem a ať mě prosím pěkně najdou.

Což taky udělali.

Ještě to odpoledne jsem s mámou seděl v ředitelně a poslouchal kázání.

„Víš, Paule,“ řekl ředitel, „musíš brát studium vážněji, jinak v životě ničeho nedosáhneš.“

„Ano, pane.“

Přísně se na mě podíval.

„Pokud se bude tohle tvoje chování opakovat, budeme se s tebou muset rozloučit.“

Rozloučit...

Znělo to spíš jako odměna než jako výhražka.

Určitě nemusím dodávat, že moje výstupy pokračovaly a oni se se mnou vážně rozloučili.

Bylo mi to jedno. V Our Saviour Lutheran jsem to nenáviděl. Musel jsem přestupovat, abych se tam vůbec dostal, vadilo mi nosit uniformu, a jakmile jsem každé ráno dorazil, div že jsem se tou všudypřítomnou kázní nezadusil. V prváku už jsem měl církevního vzdělávání plné zuby a z nějakého důvodu jsem si vzal do hlavy, že kdybych přestoupil na státní střední školu v naší čtvrti, DeWitt Clinton, všechno by bylo mnohem lepší. Takže jsem to udělal.

Sotva jsem dovnitř vlezl, zažil jsem příšerný kulturní šok. Neměl jsem nejmenší ponětí, jak to na státních školách chodí. Devět let jsem chodil výhradně do církevních ústavů, a přestože mi připadaly hrozně omezující a nijak zvlášť nápomocné, byl jsem na ně zvyklý a se zvykem se poji určitá míra pohodlí.

Základka Grace Lutheran a střední Our Saviour Lutheran byly malé a důvěrné. Člověk znal skoro každého ve svém ročníku a učitelský sbor navrch.

Ale DeWitt Clinton?

To byla ve srovnání s mými bývalými školami vyslovená metropole. Počtem studentů přesahujícím čtyři tisíce a všemi stereotypy, jaké o středních existují, představovala hotový pomník

darwinismu. Buď jste vykoumali, jak zapadnout a přežít, nebo vás sežvejka a vyplivla. Naštěstí jsem na clintonce měl už z dřívějšíka pár kamarádů, což mi přechod trochu usnadnilo. A právě tam jsem se navíc začal míň potloukat se členy gangů a víc s hudebníky. Nějakou dobu jsem s oběma frakcemi trávil přibližně stejné množství času. Někdy si říkám, že by ze mě byl fajn diplomat; odjakživa jsem uměl situaci zmanipulovat ve svůj prospěch a vystupovat ne jako strůjce problémů, ale jako mírotvorce (to platilo i o mnoho let později v KISS). Ve rvačkách jsem si sice dovedl poradit, ale vyhledával jsem je málokdy. Daleko častěji jsem si vybíral cestu nejmenšího odporu.

A hlavně jsem si přál se pořádně pobavit.

Podobně jako na Our Saviour Lutheran byly i hodiny na DeWitt Clinton s touhle mou základní směrnicí v těžkém rozporu, a tak jsem si zanedlouho tykal se všemi v ředitelně. Jednoho dne jsem se rozhodl do školy vůbec nepřijít. Samo o sobě to u mě nebylo nijak neobvyklé rozhodnutí, dělal jsem to každou chvíli. Většinou jsem se jen potloukal s kamarády, kouřil trávu, popíjel pivo a hrál na kytaru. Neškodné, líné, bezcílné poflakování.

Jenže toho dne mělo moje záškoláctví účel. Na přesné datum si nevzpomínám, ale bylo to někdy mezi pětadvacátým březnem a druhým dubnem 1967. Během toho týdne pořádal legendární newyorský diskžokej Murray the K v RKO 58th Street Theatre na Manhattanu šňůru celodenních koncertů. „Murray the K Presents Music in the 5th Dimension“ (už jen z toho, že jako první byl uvedený rádiový moderátor, si určitě umíte představit, jak velkou moc Murray the K tenkrát měl) uvádělo dech beroucí sbírku talentů a rozmanitých hudebních stylů. Hlavními hvězdami celé akce, hlásaly plakáty, měli být Mitch Ryder a Wilson Pickett. To byla ta největší lákadla: Ryder, který se krátce před tím dal na sólo dráhu a hrál bez Detroit Wheels, a Pickett, jeden z nejvýznamnějších soulových zpěváků v historii.

A to byl teprve začátek.

Když se na ten plakát podíváte dneska, vypadá jako výběr těch nejlepších muzikantů rokenrolu: Simon & Garfunkel, The Young Rascals, Phil Ochs, Blues Project (ještě s Alem Kooperem) a dvě kapely, které jsem si chtěl poslechnout ze všech nejvíc: The Who a The Cream (ne, nenapsal jsem to špatně. „*The Cream*“. Fakt je pod tímhle názvem propagovali.).

Tihle chlápci to v RKO celý týden rozjížděli a měnili to manhattanské kino v přehlídku nejúžasnějších hudebníků v rokenrolových dějinách. Něco takového jsem si prostě nemohl nechat ujít. A jelikož koncerty začínaly v deset dopoledne a trvaly v podstatě celé odpoledne, školní docházka nutně letěla z okna.

Ta akce mi změnila život. Do šestnáctých narozenin mi scházel jeden měsíc a zrovna jsem se pokoušel přijít na to, kdo jako umělec jsem. Hrozně rád jsem šaškoval s kytarou a kromě toho jsem se svým bráchou a několika kámoši hrál v nejrůznějších kapelách. Na určité úrovni jsem už dlouho věděl, že se chci stát profesionálním hráčem, ale doopravdy mi to došlo, teprve když jsem seděl kousek od pódia v RKO Theatre.

Chtěl jsem být jako Pete Townshend.

Chtěl jsem být jako Eric Clapton.

Chtěl jsem být protřelá rocková hvězda.

Akce Murraye the K byla vůbec prvním koncertem ve Spojených státech, na kterém Cream a The Who vystupovali, a z dnešního pohledu šlo o historickou událost. Ne že bych si to v té době uvědomoval. Pro mě to byl akorát suprový koncert. Nevybavuju si, jak přesně k tomu došlo, ale jednu chvíli jsme se s několika kámoši ocitli nedaleko pódia a vykládali jsme si se samotným Murrayem the K. Jednoduše jsem k němu přišel a začal si s ním o vystoupení povídat. Mitche Rydera znal tehdy úplně každý, ale Murray si chtěl potlachat spíš o The Who a Cream.

„Budou z nich hvězdy,“ ujišťoval nás. „Na to se spolehněte.“

The Who sice už několik alb vydali, včetně *My Generation*, ale pořád byli proslulí hlavně v Británii. To samé platilo o Cream, power

triu složeném z Erica Claptona, Jacka Bruce a Gingera Bakera. Obě skupiny jsem znal, přesto jsem neměl nejmenší tušení, co mě ten den čeká.

Dívat se, jak Clapton s kytarou zachází plynule a naprosto bez námahy, bylo zkrátka ohromující. Nejvíc mě ovšem zaujali The Who a to, jak dokázali skloubit řádění na pódiu s neuvěřitelnou hudbou a harmoniemi. Keith Moon na bicí soupravu div neútočil a Townshendovo showmanství a power akordy mě úplně odrovnaly. Nadchlo mě, že si na konci zničili nástroje a nechali za sebou jeviště plné kouře a trosek.

To vystoupení bylo surové, násilné a zábavné jako prase.

Ti chlapi dobře věděli, jak hrát, zpívat a předvést parádní show. Strnule jsem tam seděl (vlastně jsem si celkem jistý, že jsem stál) a mlčky jsem žasl. Tou dobou jsem naživo viděl už hodně kapel, ale žádnou podobného kalibru. Tohle byl opravdový rokenrol a já jsem se na něm hodlal podílet. Chtěl jsem to všechno: obrovské zesilovače, zvláštní efekty a holky, které by z první řady vyřvávaly moje jméno. Kupodivu mě to nezastrašilo. Ani na chvíli se mi nezdálo, že se mi to nemůže splnit nebo že si moc troufám. Jasně, spoustu hudebníků jsem stavěl na piedestal, a kdybych toho dne v New Yorku dostal příležitost si s Petem Townshendem pokecat, nejspíš bych nebyl schopný slova, ale i přesto mi cosi říkalo: „Je možný to dokázat a ty to dokážeš.“

Nikdy jsem si nekladl nízké cíle. Vždycky jsem věřil, že omezení, která na sebe lidi kladou, je nakonec zničí. Nikdy jsem se nebál udělat riskantní krok, abych viděl, co dovedu. Hraje v úspěchu nějakou roli štěstí, obzvlášť na poli tvorby? Jasně že jo. Jenže pokud člověk nemá koule na to, aby to zkusil, je předem odsouzený k neúspěchu. Clapton?

Townshend?

Ti měli talent. A taky koule.

Což platilo i o ne tolik známém Jimovi McCartym, sólovém kytaristovi v kapele Mitche Rydera. Je zvláštní, jak se věci někdy

vrací zpátky na začátek. Ta akce mi posloužila coby úvod do světa špičkového profesionálního rokenrolu a zanechala na mně nerasmazitelné stopy. O několik let později, když mi bylo asi osmnáct nebo devatenáct, jsem si s McCartym v domě našeho společného kamaráda v Bronxu zajamoval. Jim přijel mého kámoše do New Yorku navštívit a oba mi nabídli, ať k nim zaskočím. Takhle to v hudebním světě koncem šedesátých a začátkem sedmdesátých let chodilo – mohli jste se potkat s kýmkoli. Kapely zakládala hromada lidí po celé zemi. Tvořili jsme jakési bratrstvo.

Později (po deseti letech), když jsem jel na turné se svým sólo projektem Frehley's Comet, mi McCarteho skupina dělala předskokana. Po vystoupení jsme si sedli v zákulisí, lili jsme do sebe jedno pivo za druhým a vyprávěli si. Vždycky jsem Jima považoval za jednoho z nejmíně doceňovaných kytaristů v Americe, a to, že jsem s ním po tolika letech mohl vystupovat na stejném pódiu, bylo fakt skvělé.

Člověk holt nikdy neví, jak se věci vyvrbí.

Pokud je mi známo, na „třikrát a dost“ se v DeWitt Clinton nehrálo. Než jsem ukončil třeták, stačili mě několikrát načapat za školou a dvakrát nebo třikrát dočasně vyloučit. Co na to říct? Byl jsem prostě nenapravitelný. A tenkrát byly neklidné časy. Zuřila válka ve Vietnamu a hudební scéna se rychle měnila. Vlastně jsem měl štěstí, že jsem se nezapletl do větších potíží. Kriminálík jsem ovšem nebyl. Pro spoustu lidí jsem zkrátka byl osina v prdeli – osina se smyslem pro styl. Když mi bylo šestnáct, vyměnil jsem koženou bundu a džíny za boty ke kolenům a košili s volánky, jakou nosili The Kinks nebo Paul Revere & The Raiders. Tvářil jsem se jako rocková hvězda a jako rocková hvězda jsem se i nesl, aniž bych si ale uvědomoval, kolik to dá práce, než se hvězdou doopravdy stanu.

Ovšem jedno jsem věděl, a sice že pravidelná docházka do DeWitt Clinton mi k tomu rozhodně nepomůže.

Jednoho dne jsme s kamarádem splašili pivo a travu a sešli jsme se s několika holkama. Nic neobvyklého, až na to, že jedna z nich měla štěstí na mámu, která dennodenně chodila do práce, takže u nich v bytě bývalo příhodně vyliďněno. Kolem desáté dopoledne už byl mejdan v plném proudu. Ožrali jsme se, spárovali se, blblnuli jsme a obecně jsme se bavili mnohem víc, než kdybychom bývali šli do školy. Jenže máma té holky se z práce vrátila dřív a začala vyšilovat. Nachytala nás se spuštěnými kalhotama, jak sedíme uprostřed prázdných flašek od piva. Zapnul jsem si poklopec a s kamarádem jsme odtamtud utekli, zatímco ta ženská nepřestávala hulákat.

Den nato zavolala k nám do školy. U ostatních děcek nešlo o nijak závažný přestupek, ale u mě to byla poslední kapka. Vedle špatných známek a vytrvalého ulejvání jsem se navíc dopustil i špatného úsudku ohledně péče o svůj zevnějšek. V Evropě poloviny šedesátých let mohl člověk mít dlouhé vlasy a odmávnout to jako osobní styl, ale ve Spojených státech to znamenalo něco dočista jiného. Jednalo se o vyjádření politického názoru, který ohrožoval lidi v mocenských pozicích. Abych byl upřímný, nezajímal jsem se o nic důležitějšího, než jak dostat holky z šatů. Nebyl jsem žádný politický disident, a pokud už jsem nějaké hipísácké sklony projevoval, šlo výhradně o záležitost pohodlí a životního stylu. Chtěl jsem píchat, ožírat se, sjíždět se a hrát v kapele. Chtěl jsem mít na jevišti určitou image, jenže když jsem ji získal, skončil jsem v jednom pytli s demonstranty a odpůrci války.

„Ostříhej se, Frehley,“ řekli mi ve škole.

„Boha jeho, žijem snad ve svobodný zemi, ne? Dejte mi pokoj.“

A oni mi pokoj fakt dali – tím, že mě definitivně vyloučili. Skóre? Dva pro střední, nula pro mě. A jak se dalo čekat, naši se mnou pomalu začali ztrácet trpělivost. Máma ani tak ne – pro ni jsem byl pořád její milovaný synáček. Měla pro mě slabost i bez ohledu na to, jaký podvrtný živel se ze mě stával. Mámy už jsou takové. Ale tátovi bylo přes šedesát a na vlídné vybízení, abych laskavě

začal sekat dobrotu, neměl čas ani chuť. Jak jsem říkal, většinou mlčky postával v pozadí a v mém životě velkou roli nesehrál, ale po tom druhém vyloučení málem vyletěl z kůže.

„Buď se polepšíš,“ řekl, „nebo vypadneš z baráku.“

„Fajn,“ odpověděl jsem. „Tak já teda padám.“

Bylo to pěkné drama. Sbalil jsem si oblečení a kytaru a práskl jsem za sebou dveřmi. Byl v tom jen jeden malý háček: neměl jsem kam jít. Do prdele, pomyslel jsem si. Bylo mi šestnáct, neměl jsem peníze a neuměl jsem nic, co by mě uživilo. Ke kamarádům jsem jít nemohl, protože jejich rodiče by mě taky vyhodili. Tváří tvář vyhlídce na život houmlesáka v New Yorku jsem se rozhodl odejít na jediné možné místo: k Dukeovi domů.

Duke byl černoš a žil na Burnside Avenue v Bronxu. Byl to mírně řečeno odporný maník, ale já jsem ho tak nevnímal. Bylo mu něco přes dvacet, věnoval se hudbě a trávil neobvykle velké množství času s děckama ze střední. Jeho táta dělal domovníka v jednom činžáku a Duke tam žil v malém suterénním bytě. Bydlel tudíž sám, ale nezávislý nebyl, protože rodiče za něj platili. Seznámil jsem se s ním díky svým hudebním konexím. Odjakživa chtěl být v kapele, ale neuměl na nic hrát, a tak si usmyslel, že dá do kupy několik hudebníků, aby se postarali o hudbu, zatímco on bude stát u mikrofonu.

Platit mi neměl z čeho, ale přesto mi nabídl něco, co mě zaujalo.

„Dohodnem se takhle,“ řekl. „Hraj mi jako doprovod a můžeš se tady stavovat, kdykoli budeš chtít. Voď si sem holky nebo přijď na pivo a čouda. Budeš si tu moct dělat, co se ti zlíbí.“

Pro pubertáka, jako jsem byl já, to nebyla špatná dohoda. S Dukem jsme chodili hrát do nemocnice pro veterány na Kingsbridge Road v Bronxu. Někdy jsme vystupovali jen my dva – já jsem hrál na kytaru a Duke zpíval. Jindy jsme s sebou měli i basáka nebo doprovodného kytaristu a bubeníka. Bez ohledu na sestavu si koncert pokaždé ukradl Dukie. Byl opravdová osobnost. Měl postavu jako Herkules, a přitom se uměl hýbat jako Mick Jagger.

Po představení jsme se vrátili k němu domů, dali si pivo a jen tak jsme se poflakovali. Lednička byla vždycky plná, což bylo velké plus, když se člověk ulil ze školy a přivedl si holku.

Asi nemusím upřesňovat, že Duke tou naší dohodou dokázal, jak neuvěřitelně špatný má úsudek. Bylo jenom otázkou času, kdy se to obrátí proti němu. Jednou na mejdan v jeho bytě vtrhli policajti a všechny nás odvezli na výslech. Dodneška si vzpomínám, jak na policejní stanici přišel táta jedné z těch holek, vrhl se na Dukea a zařval: „Nech mou dceru na pokoji, nebo tě, kurva, zabiju!“

Policajti nás tam několik hodin drželi a vyptávali se, co o Dukiem víme a jaký s ním máme vztah. Ani je tolik nezajímalo, jestli podával alkohol nezletilým, jako spíš proč se vůbec kamarádí s hromadou pubertáků.

Duke byl cvok, úplně mimo. Ta roztržka s poldy ho možná vyděsila, ale na první pohled to tak vůbec nevypadalo. Mejdany pokračovaly a nezletilých holek a alkoholu byl i v budoucnu dostatek. Časem se ze čtvrti vytratil. Doslechl jsem se, že skončil ve vězení a sedí přesně za ty věci, které ho v minulosti dostaly do potíží. Ale tou dobou se naše cesty stejně dávno rozešly. Bydlel jsem u něj ani ne měsíc, načež jsem se s našima usmířil a vrátil jsem se domů.

Pravda je taková, že si o mně dělali velké starosti. Od té chvíle probíhal náš společný život v relativním klidu, čímž chci říct, že na mě přestali dorážet kvůli mému pučicímu rokenrolovému životnímu stylu a já jsem se snažil nedávat jim moc důvodů dělat si kvůli mně těžkou hlavu. Podle mě na jisté úrovni pochopili, že nejsem špatný kluk. Akorát jsem holt nebyl takový, jakého mě chtěli mít. Ze všeho nejvíc je šokoval můj úspěch u holek. Často jsem chodil s několika naráz. Táta to samozřejmě vůbec nechápal. „Co na tobě sakra vidí?“ říkával a kroutil hlavou.

Máma zase nemohla uvěřit, že za mnou domů holky chodí jenom kvůli tomu, aby mi uklidily v pokoji. Ustlaly mi postel, posbíraly z podlahy špinavé oblečení a pak počkaly, než se vrátím ze školy.

Vešel jsem do dveří a máma mě uvítala se zmateným výrazem ve tváři.

„Přišla Michelle.“

„Jo? Kde je?“

Ukázala na dveře mého pokoje a zavrtěla hlavou.

Nejspíš byla pořádně šokovaná, přesto mi to tolerovala. Asi proto, že díky tomu měla míň práce.

Nerad bych se chlubil, ale s holkama jsem to odjakživa uměl. Začal jsem to s nimi zkoušet, když mi bylo jedenáct nebo dvanáct, a o panictví jsem přišel v patnácti. Holky pro mě nebyly žádná velká záhada. Ačkoli jsem nebyl nijak zvlášť pohledný, o společnost jsem nikdy neměl nouzi – hlavně proto, že jsem s holkama uměl umluvit a věděl jsem, jak je uvolnit. Byl jsem zábavný, vykládal jsem vtípky, předváděl kouzelnické triky a dovedl jsem hrát na kytaru. Nic jiného potřeba nebylo.

Když jsem trochu vyrostl a začal se potloukat po barech a klubech, vyvinul jsem na balení ženských pár strategií. Bude to znít praštěně, ale víte, co pokaždé zafungovalo? Obléct si tričko a sako od obleku a strčit si do náprsní kapsy malého plyšového medvídka, aby mu vykukovaly ruce. Nato jsem přistoupil k nějaké holce, samozřejmě po tom, co jsem si dal pár piv, a řekl jsem jí: „Čau, nechceš se seznámit tady s mým kamarádem?“ S těmi slovy jsem rozevřel sako a toho medvídka jsem jí ukázal.

Některé holky jenom obrátily oči v sloup a odešly, ale mnohem častěji jim to připadalo strašně roztomilé.

A to už jsem měl nohu ve dveřích.

Pokud člověk vypadá aspoň trochu dobře a je zábavný a přátelský, potřebuje akorát něco, co by prolomilo ledy. Jenže většina chlapů se bojí a nechce to ani zkusit. Nevědí, jak navázat rozhovor. Jasně, všichni se kvůli něčemu cítíme méněcenní a na mě to sedělo dvojnásob, ale po několika drincích jsem byl schopný udělat naprosto cokoli, klidně i balit ty nejhezčí buchty v místnosti. Časem jsem se v tom natolik zlepšil, že jsem

holky dohazoval i svým kamarádům, čímž jsem si vysloužil přezdívku Ace – Eso.

„Páni, vole, ty seš fakt eso,“ řekl mi kámoš jednou večer po tom, co jsem ho představil holce, na kterou si už dlouho brousil zuby.

„Vážně nám s kočkama pomáháš.“

A bylo to. Ta přezdívka mi už zůstala.

Že kluci zakládají kapely především proto, aby měli příležitost potkávat holky, je otřepané klišé, ale na každém otřepaném klišé je trocha pravdy. Když jsem ve čtrnácti vůbec poprvé hrál na církevním plese, holky se shlukly kolem pódia a upřeně na mě i na ostatní hráče zíraly. Se mnou jako takovým to nemělo nic společného – hlavní bylo, že jsem stál na jevišti a hrál na kytaru. Holky na to letěly jako včely na nektar. Jednoduše si nemohly pomoci.

Někdy ani kytaru nepotřebujete – stačí správně vystupovat.

V šestnácti nebo sedmnácti jsem se jednou s kámoši potloukal poblíž Fordhamovy univerzity. Bylo rušné víkendové odpoledne a kolem nás se to hemžilo lidmi, včetně zástupů hezkých holek. Měl jsem na sobě košili s volánky, džíny zastrčené do bot ke kolům a vlasy mi sahaly po ramena. Prostě jsem vypadal jako rocková hvězda.

„Hele, udělej mi laskavost,“ řekl jsem kamarádovi. „Až budu procházet okolo tamtěch holek, zastup mi cestu a požádej mě o podpis.“

Sehrál to fakt krásně – prodrál se davem a vrazil mi přímo před obličej pero a kus papíru.

„Ježíši, díky. Já tvou hudbu vážně zbožňuju,“ poděkoval. Neuběhlo ani pár vteřin a byl jsem obklopený hezkýma holkama. Flirtovaly se mnou, soupeřily o moji pozornost a nenápadně se pokoušely zjistit, co přesně je ta rokenrolová hvězda v jejich středu zač. Bylo to opojné. A tolik, tolik snadné.

MOVIN' ON UP

Střídal jsem jednu kapelu za druhou, jako když basketbalista hledá někoho, kdo by si s ním zadřibloval. Jediné, o co jsem stál, byla příležitost hrát, zlepšovat se a vystupovat před co největším množstvím lidí. Už si ani nevzpomínám, do kolika skupin jsem vstoupil nebo kolik jsem jich založil. Určitě přes deset. Pravděpodobně dvacet. Některé z nich nepokročily dál než za první zkoušku, jiné vydržely pár měsíců. Nebylo nijak neobvyklé, když jsem hrál ve dvou nebo třech kapelách zároveň.

Hrát ve své první opravdové skupině je jako mít poprvé sex: nešikovné, rychlé a vzrušující, a sotva je po všem, chcete to zkusit znova. Když už nic jiného, rozhodně na ten zážitek nezapomenete. Jen pro upřesnění, mou první „oficiální“ sexuální partnerkou byla agresivní vilná kočka jménem Jenny. Bylo mi patnáct a chodil jsem s její kamarádkou Michelle (která díky svým vystouplým lícním kostem, zapadlým očím a inkoustově černým vlasům vypadala jako dvojče Cher, což tehdy bylo ještě fakt super). Michelle byla pěkná a vtipná, ale ani omylem neměla v úmyslu přijít se mnou o panenství – se mnou ani s kýmkoli jiným. Jenny v tomhle ohledu uvažovala jinak a jednou večer, když jsme byli na mejdanu, mi to dala jasně najevo.

„Brnkni mi,“ řekla a vtiskla mi do dlaně kousek papíru, na kterém bylo napsané její telefonní číslo.

Zavolał jsem jí a den nato jsme se sešli u ní v bytě. Jeden z nás moc dobře věděl, co dělá, a já jsem to teda rozhodně nebyl. Jenny si ale nestěžovala a já taky ne. Patnáctiletý kluk, který se chystá mít poprvé v životě sex, stojí o jediné: hřejivé a vstřícné tělo a Jenny mi ochotně vyšla vstříc. Na mém výkonu nezáleželo a já ho radši nebudu hlouběji rozebírat. Postupem času jsem se naštěstí zlepšil, a to hodně.

Do první skupiny jsem vstoupil o několik let dřív, pár měsíců po tom, co jsem dostal svou první elektrickou kytaru. Bylo mi třináct a ta kapela se jmenovala Four Roses. Byl jsem v ní já a můj brácha Charlie, který taky hrál na kytaru. Za bicími seděl můj kamarád z Junior Duckies Joey a baskytaru měl na starosti Charlieho kámoš Barry. Hráli jsme nejružnější rockové a popové písničky, včetně skladeb od Beatles, Paul Revere & The Raiders a Herman's Hermits (první písnička, kterou jsem se na kytaru naučil, byla „Mrs. Brown You've Got a Lovely Daughter“).

Nebyli jsme kdovíjak skvělí nebo zapálení, ale šlo nám to dostatečně dobře na to, aby nás nechali vystupovat na církevních akcích a školních plesech. Four Roses nevydrželi ani rok a já jsem si někdy v té době uvědomil, že to myslím mnohem vážněji než většina mladých kytaristů a že mám oproti nim možná i větší talent. Jednak mě bavilo cvičit. Když jsem byl kluk, nebylo toho moc, co by upoutalo mou pozornost, ale s kytarou se to mělo jinak. Dokázal jsem ve svém pokoji prosedět celé hodiny, poslouchat písničky a zkoušet je zahrát. Neměl jsem sebemenší zájem chodit na hodiny nebo se učit číst noty (což jsem se beztoho nikdy nenaučil), ale nedělalo mi nejmenší problém sedět zavřený doma, donekonečna studovat nejružnější skladby, pitvat je na kousíčky a pokoušet se dát dohromady sekvence akordů a sóla.

Nejdřív jsem hrál na doprovodnou kytaru a Charlie na sólovku. Šlo o logický tah. Charlie byl starší a zkušenější hráč. A taky lepší, pokud mám být upřímný. Uměl číst noty a kytaru studoval. Já byl naproti tomu neukázněný samouk. Po šesti měsících se ale

stalo něco divného. Když jsme jednou měli zkoušku, nechal mě Charlie u několika písniček hrát sólo kytaru. Nejsem si pořádně jistý, proč to udělal, a nikdy jsem s ním o tom nemluvil. Podle mě si nejspíš uvědomil, že má jeho bráška nadání, a z nějakého důvodu mě chtěl povzbudit. Z dnešního pohledu to považuji za projev opravdové štědrosti. Charlie na kytaru koneckonců válel. Začal hrát o rok a půl dřív než já a byl vážně dobrý. Fakt nevím... možná mu zkrátka ležely na srdci bráchovy zájmy. Zanedlouho po tom se sestava změnila a Charlie přešel k basovce a doprovodné kytáře. Ze mě se stal sólo kytarista a na téhle pozici jsem už zůstal.

V sedmnácti mě z DeWitt Clinton vykopli a já jsem přestoupil na Roosevelt High School. Moje akademická dráha sice nestála za řeč, ale aspoň jsem dal sbohem všem těm drsňákům, kteří žili v mém bezprostředním okolí, a začal jsem se pohybovat ve společnosti hudebníků. Kromě toho jsem potkával spousty holek, často i z jiných čtvrtí. Nějakou dobu jsem randil s jistou Kathy z Yonkers.

Seznámili jsme se na plese a začali jsme spolu chodit. Shodou okolností to byla právě Kathy, přes koho jsem se znova setkal s klukem jménem Tom Doyle, který bydlel přibližně blok od našeho baráku. Bývali jsme vynikající kamarádi, jenže když nám bylo deset nebo jedenáct, hráli jsme si jednou na ulici a jeho srazilo auto. Byla to příšerná tragédie – pro něj, jeho příbuzné i kamarády. Před tou nehodou jsme se vídali pomalu každý den, hráli jsme stickball a basketbal, a on pak najednou z mého života úplně zmizel. Nikdo o tom moc nemluvil. Věděl jsem jen, že strávil dlouhou dobu v nemocnici. Do naší čtvrti se už nevrátil. Úplně jsem na něj zapomněl, ale potom jsem jednou v Yonkers hrál na středoškolském plese s kapelou jménem Magic People a potkal jsem ho tam. Ukázalo se, že bydlí nedaleko od nás – krátce po propuštění z nemocnice se jeho rodina přestěhovala do Yonkers. Od chvíle, kdy

jsme se viděli naposled, se z něj stal slušný hipík (pokud teda něco jako slušný hipík existuje). Nechal si narůst dlouhé vlasy a plnovous, zapaloval jednoho špeka za druhým a hrál v kapele. Chvilku jsme si ten večer povídali, vzpomínali na staré časy a slíbili jsme si, že zůstaneme ve styku. A taky že jsme zůstali. Ačkoli jsme spolu později zase ztratili kontakt (vím, že zakotvil v David Peel and the Lower East Side, akustické kapele hipísáckých pouličních rockerů), tehdy se z nás stali blízcí kamarádi. Pravidelně jsem do Yonkers za Kathy a Tommym jezdil. Byl to pro mě krok vpřed, protože mě to odvedlo pryč z Bronxu, dál od starých kamarádů a kompliců.

Nedovedu to vysvětlit, ale na jisté úrovni jsem nejspíš pochopil, že život v Yonkers mi toho nabízí víc. Instinktivně jsem tušil, že kdybych se přestěhoval na sever, do Yonkers a Westchester County, a stýkal se s lidmi, kteří zjevně vedli lepší život než já, pak bych možná i já vedl lepší život. Třeba by mi to přineslo víc příležitostí. Mezi Bronxem a Yonkers sice nebyl žádný očividný rozdíl, ale já jsem je stejně vnímal jako dva úplně odlišné světy. Skoro všichni v mojí čtvrti bydleli v bytech, kdežto v Yonkers a Westchesteru žila spousta lidí ve vlastních domech. Nikdy mě nemotivovala chamtivost (kdyby mi záleželo na penězích, přece bych z KISS neodešel – a to hned dvakrát!) a nedalo se říct, že bych vyrůstal v chudobě, přesto jsem od života chtěl víc. Vzal jsem si do hlavy, že když se budu potloukat s lidmi, kteří jsou úspěšnější než já, možná na mě trocha toho jejich štěstí ulpí. Nebyla to zrovna vědecká teorie, ale ukázalo se, že na ní přece jenom něco je. Už tehdy v šedesátých letech bylo celkem jasné, že Bronx není místo, kde by si člověk přál nadobro skončit. Naopak, lidi se z něj pokoušeli utéct. V pubertě jsem to vídal zas a znova: jakmile jste splasili dost peněz, sbalili jste si svých pět švestek a klidili jste se odtamtud. Přestěhovali jste se na sever do Westchesteru, koupili si baráček a malý pozemek a založili jste rodinu. A pokud jste si vážně přišli na svoje, zamířili jste na jih na Manhattan. Důvodem samozřejmě

byla skutečnost, že Bronx pozvolna upadal. Chudoba rostla a bylo to tam čím dál drsnější a nebezpečnější. Tohle všechno jsem znal z první ruky. Jsem si jistý, že nebyť hudby, definitivně by mě pohltil život v gangu a dopadl bych fakt špatně. Hra na kytaru mi naštěstí umožnila vstoupit do nového světa.

Ne že bych známost s Ducky Gangem nebo přinejmenším s jednotlivými členy neudržoval. Moje ochabující oddanost jim z nějakého důvodu nevadila. Těžko se to vysvětluje, ale díky tomu, jak jsem to všechno uměl skoulet – jak dobře jsem s lidmi dovedl komunikovat –, mi toho hodně procházelo. Dalo by se říct, že jsem byl tak trochu politik... anebo vynikající kecal (a když se to tak vezme, jak se to od sebe vlastně liší?). Měl jsem talent na mluvení s holkama a stíhání několika přítelkyň zároveň a stejně tak jsem dokázal přirozeně navazovat vztahy s kluky. Věděl jsem, jak s nimi vyjít. Odjakživa jsem se snažil nebýt na lidi hrubý. Jsem ten typ člověka, který dokáže zhodnotit situaci a přijít na to, jak z ní ven. Umím lidi přečíst. Když přišlo na Ducky Boys, nezbývalo mi než být nějakou dobu kluzký jako úhoř. Když třeba chtěli, abych se s nimi do něčeho zapojil – do něčeho, o čem jsem věděl, že by mě dostalo do průseru –, choval jsem se přátelsky, ale nezávazně. „V úterý večer? Jo, nejspíš budu moct. Ale radši mi ještě zavolej, jo?“

A pak jsem samozřejmě nebyl doma, abych to mohl zvednout. Upřímně řečeno mě gangy přestaly brát. Tuhle fázi jsem měl za sebou. Okolo šestnácti nebo sedmnácti jsem dobře věděl, kam to s nimi spěje a jak jejich životy dopadnou, a nechtěl jsem s tím mít nic mít. V gangu s kriminalitou nejenom že nepřestali, ale jejich akce probíhaly čím dál ostřeji a riskantněji. Násilí a užívání drog se vyhrocovaly. Ovšem abych zase nekecal: po třicítce jsem měl takové problémy s drogami, že jsem se těm klukům bez problémů vyrovnal. Na střední to o mně ale neplatilo. Viděl jsem, jak si ti lidi zahrávají s heroinem a kokainem, a vyděsilo mě to. Končili ve vězení, často se předávkovali a umřeli. Už mě to vůbec nepřitahovalo. Když mi bylo třináct nebo čtrnáct, mělo to svoje kouzlo.

Chtěl jsem ochranu gangu, potřeboval jsem ji. Člověk udělá, co musí, aby přežil, no ne? Členství v Duckies mi přežití zaručilo. Zamlouvalo se mi to vzrušení a pospolitost, které se s nimi pojily. Jenže čím hlouběji jsem do toho zabředával, tím větší jsem z toho měl obavy.

Nakonec to dopadlo takhle: když člověk není k ruce, tak prostě není k ruce. Po nějaké době jsem si už žádné výmluvy vymýšlet nemusel. Sejde z očí, sejde z mysli.

Každý člověk hledá spřízněné duše, a to v mém případě znamenalo hudebníky, především kytaristy, kteří měli dlouhé vlasy a byly vysazení na rockovou módu a rokenrol ovlivněný blues (spíš než na popík). Takových lidí žilo v Bronxu málo, ale když jste je hledali fakt usilovně, dali se najít. Na střední jsem krátce bydlel kousek od chlapa jménem Emil „Peppy“ Thielhelm, který byl známý spíš pod svým uměleckým jménem Peppy Magoo nebo Peppy Castro. Hrál na doprovodnou kytaru a zpíval v kapele Blues Magoos, která stála v popředí psychedelické hudební scény šedesátých let. Viděl jsem je hrát v RKO, kde dělali předskokany borcům z The Who a Cream (později ten samý rok se jejich singl „We Ain’t Got Nothin’ Yet“ prodrál do top desítky). Že jsou newyorská kapela, jsem věděl, ale vůbec jsem netušil, že Peppy bydlí prakticky v té samé ulici. Když jsem to zjistil, pochopitelně jsem se mohl přetrhnout, abych se s ním seznámil a pokud možno skamarádil.

Peppy byl fajn a vůbec mu nevadilo trávit čas s klukem, který byl mladší než on, a naučit ho pár triků. Živě si vybavuju, jak jsme jednou popadli kytary a sedli si u něj v suterénu. On mi ukazoval barré a různé komplikované manévry a já jsem to všechno vstřebával.

Taky si pamatuju, jak jsme to léto zašli na pláž Orchard v Pelham Bay. Leželi jsme v písku, poslouchali s kámoši rádio a měli jsme hroznou radost, když v reproduktorech zapraskalo a zazněla „We Ain’t Got Nothin’ Yet“.

No do prdele! Ta je přece od Peppyho!

Blues Magoos jezdili na turné po celé Americe, jejich songy se dobře prodávaly a hráli je v rádiu. Podle jakékoli rozumné definice prorazili. Naneštěstí jim to nevydrželo, ale nějakou dobu byli opravdu úspěšní a vybudovali si věrnou fanouškovskou základnu. Jejich úspěch ve mně nevzbouzel závist ani úžas, ale naopak mě povzbuzoval. Když jsem viděl, že Peppy prorazil a jeho písničku hrají v rádiu (nezapomínejte, že tohle byla šedesátá léta, kdy místo v top čtyřicítce byl ten nejlepší způsob, jak dokázat, že hudebník za něco stojí), připadalo mi to všechno o tolik reálnější... o tolik dosažitelnější.

Jít na koncert Erica Claptona a Peta Townshenda a říct si „tohle bych taky rád dělal“ je jedna věc.

Kouřit trávu a jamovat s klukem z vaší čtvrti a pak se dívat, jak se z jeho singlu stává hit, je něco docela jiného.

Chtěl jsem být jako Clapton a Townshend.

A věděl jsem, že můžu být jako Peppy.

Něco jsem se ale naučil od všech třech. Koncerty pro mě byly něco jako škola. Chodil jsem na ně studovat kytaristy – ne jen, jak se jejich ruce pohybují po krku a strunách, ale i jak komunikují s publikem. Co dělají, aby dav nabudili a přiměli lidi zapojit se? Brzo jsem si uvědomil, že ačkoli virtuoza je důležitá, na showmanství taky záleží. Jde o dva dílky stejné skládačky, a pokud některý z nich chybí, nebývá výsledný obrázek úplný.

Skupiny, které na pódiu jen tak stály a hrály, nebývaly vždycky vizuálně zajímavé. Usoudil jsem, že ideální pro mě bude okázalý, velkolepý rock, a z toho důvodu jsem si v šestnácti začal dávat do zesilovačů dýmovnice. Do hloubky jsem studoval Peta Townshenda – to, jak hraje akordy a inverze, píše písničky a používá harmonie a samozřejmě jak vystupuje naživo. Townshend, Page, Clapton a Hendrix – měl jsem jedny z nejlepších učitelů na světě. Rád tvrdím, že jsem nikdy nechodil na lekce kytary, ale to není úplně přesné – nějaké hodiny jsem přece jenom bral. Od těch

nejlepších. Tím, že jsem zkoumal jejich dílo a napodoboval je, se ze mě stal přesně ten kytarista, jakým dneska jsem. Na tom, že do dneška neumím číst noty, vůbec nesejde. V tomhle ohledu nejsem mezi rockovými kytaristy žádná výjimka. Pokud hraní milujete, už si to nějak dáte dohromady. Věnujete tomu dostatek času, učíte se a cvičíte, dokud vám z prstů neteče krev.

Měl jsem to pravděpodobně o něco snadnější než ostatní, protože u nás doma se hudba považovala za hodně důležitou. Byl jsem od přírody nadaný a zručný. S tím jsem se už narodil. A navíc jsem byl s hudbou ve styku v podstatě celý život. Poslouchal jsem, jak sestra přehrává stupnice, a prostě jsem si to tak nějak nenásilně osvojil. Nikdy mi nedělalo potíže rozlousknout jakoukoli písničku. To jsme takhle třeba jamovali s kamarády, když vtom jsem si všiml, že jim něco nejde zahrát, a tak jsem řekl: „Ne, ne, ne. Koukej, takhle je to správně.“ A ukázal jsem jim to. Nesnažím se tvrdit, že hrát na kytaru pro mě bylo snadné, protože bych tím vlastně naznačoval, že jsem se nesnažil. Je ale naprosto bez diskuze, že mi to šlo snadněji než ostatním. Když jsem byl v pubertě a hrál jsem po kapelách, kolikrát jsem si připadal skoro provinile, kdykoli mi za koncerty platili. Nepřipadalo mi to jako práce – na to mě to až moc bavilo. Po nějaké době jsem si ale na myšlenku, že z vystupování můžu mít i zisk, zvykl a začal jsem si říkat: „Páni, představ si, že bys to dělal profesionálně, na plnej úvazek. Představ si všechny ty ženský, peníze a obdiv. Představ si, že by z tebe byla rocková hvězda.“

Bylo to pro mě jasné jako facta.

Kromě toho jsem si uvědomil, že abych toho cíle dosáhl, budu na to muset vynaložit většinu svého času a energie. A tak ke konci prvního pololetí ve čtvrtáku na rooseveltce, když mi k absolvování scházelo jen několik známek, jsem studium pověsil na hřebík. Strašná pitomost, já vím. Co za vola nechá střední v posledním ročníku? Jenže mě už škola ani trochu nezajímala. Považoval jsem ji za naprostou ztrátu času.

Nebýt Jeanette Trerotolaové, nejspíš bych pořád nebyl nic jiného než kluk s nedodělanou střední.

Začali jsme spolu chodit, když mi bylo osmnáct. Prakticky od začátku to byl divoký a vášnivý vztah – oba jsme věděli, jak tomu druhému zabrnkat na nervy. Poznali jsme se přes Toma Doylea a Jeanettinu sestřenici Jodie. Tommy měl v Yonkers zkušebnu a spousta místních rockerů u něj po večerech ráda pařila. V podstatě kdykoli v týdnu bylo možné tam zaskočit a chvílku si zajamovat, až ta jamovačka nakonec přešla v mejdan. Stavoval jsem se u Tommyho několikrát týdně, trávil jsem s ním celé víkendy, popíjel pivo, kouřil trávu a společně jsme jamovali. Jednou večer jsem ale místo toho zašel na narozeninovou oslavu k jedné holce, Lynn, která bydlela o kus dál. Byla to Jodiina nejlepší kamarádka a já jsem s ní chodil. Na tom večírku jsem se seznámil se dvěma holkama z Ardsley v New Yorku, což je ve Westchester County. Obě chodily do čtvrtáku na střední a byly vážně stylově ohozené. Na první pohled jsem viděl, že jsou mnohem kultivovanější než ostatní holky. Jedna z nich se jmenovala Diane Frattaová a ta druhá Jeanette Trerotolaová.

Chvilku jsme se poznávali blíž, ale jelikož jsem byl tehdy s Lynn, musel jsem si držet odstup. Krátce po tom jsme se s Lynn rozešli a já jsem se dal do kupy s Diane, což byla Jeanettina nejlepší kamarádka. Nepamatuju si přesně, proč jsem tíhl spíš k Diane než k Jeanette – nejspíš to mělo něco společného s tím, že měla takový bezva vrstvený účes, jaký jsem viděl jen na pár dalších holkách. Tak jako tak mě přitahovala a já jsem přitahoval ji. Její rodiče ale bohužel nebyli kdovíjak nadšení z představy, že jejich dcera randí s nezaměstnaným, nedostudovaným kytaristou z Bronxu. Osobně vůbec nechápu proč.

Jakmile dospějete a máte děti, začnete se na tyhle věci samozřejmě koukat z jiného úhlu. Chcete pro svoje děcka to nejlepší a ony někdy (no, spíš většinou) stojí o něco úplně jiného. Teď už chápu, že když proti mně Dianini rodiče protestovali, nemysleli to nijak

zle, zkrátka na ni dávali pozor. Nebylo toho ale moc, čím by nám v randění zabránili. Anebo jsem si přinejmenším nemyslel, že nám v tom mají jak zabránit. Ukázalo se ovšem, že jsem se těžce spletl. V létě hned po tom, co Diane ukončila střední, její rodiče usoudili, že je načase vyrazit na dlouhou dovolenou kamsi hodně daleko. Celá rodina odjela a mně nezbylo než si doma lízat rány.

Co jsem si měl počít?

Diane sice odjela, ale její nejlepší kamarádka ve městě zůstala. Pravidelně jsme se vídali s partičkou kamarádů v baru jménem Candlelight Inn ve Westchesteru. Vlastně jsem se Jeanette pokoušel dohodit několika svým kámošům a pořádal jsem rande ve čtyřech, ale nikdy to nevyšlo. Jeanette pocházela ze středostavovské italské rodiny a její rodiče přirozeně nebyli nadšení, když domů vodila kluky z Bronxu. Mě jí samozřejmě taky neschvalovali. Jeanette byla paličatá a zábavná. Začali jsme spolu chodit v podstatě náhodou. Bylo to zvláštní. Svým způsobem se z nás stali kamarádi a naše přátelství se točilo kolem společných známých. Jedno vedlo k druhému a netrvalo dlouho a navázali jsme vášnivý vztah.

Jeanette byla o rok mladší než já a žila v naprosto jiném světě. Já měl německé zázemí a bydlel jsem v Bronxu. Ona byla Italka z Westchesteru. Její dědeček Joseph Trerotola dělal viceprezidenta odborů Teamsters. Hodně zajímavý chlap, dostatečně mocný na to, aby jediným telefonátem dokázal odstavit z provozu letiště Johna Fitzgeralda Kennedyho nebo aby si chodil zahrát golf s prezidentem Nixonem a Jimmym Hoffaou. Nebyl to někdo, koho by se vyplatilo vytočit. I Jeanettin táta pracoval v odborech, jako organizátor. Než se přestěhovali do Westchesteru, žili její dědeček a táta nějakou dobu v Bronxu, takže si možná myslíte, že jsme si díky tomu aspoň trochu padli do noty. Jenže nepadli. Minimálně ze začátku ne. Vůbec jsem se jim nezamlouval. Necháпали, proč nemám auto a proč jsem bez práce. Jednou večer jsem Jeanettinu tátovi řekl, že ze mě dřív nebo později bude úspěšná rocková

hvězda, ale on se jen zasmál a potřásl hlavou. Ze všeho nejmíň na celém světě si očividně přál, aby se jeho dcera zamilovala do nezaměstnaného muzikanta z Bronxu, ale udržet nás od sebe se mu nepodařilo. Jeanette přání rodičů ignorovala a náš vztah byl postupem času čím dál vážnější.

Hlavně na mě měla pozitivní vliv (obráceně to bohužel moc neplatilo). Byla to pilná studentka, v jejíž rodině se kladl velký důraz na vzdělání, a krátce po tom, co jsme začali randit, nastoupila na Westchesterský kampus Paceovy univerzity. Uplynulo pár měsíců a jí se podařilo mě přesvědčit, že když jsem odešel ze školy, udělal jsem tu největší chybu v životě.

„Víš,“ řekla jednou, „vážně by ses měl vrátit do školy a dodělat ji.“

„Proč? Co ti vědět o tom, jak hrát na kytaru a vystupovat s kapelou? Sám se toho naučím mnohem víc.“

Jeanette na mě nenaléhala a místo toho moje námitky překonala neodbytností a systematickým vyvracením všech argumentů, s kterými jsem se vytil.

Tvrdila, že jsem příliš chytrý, než abych neměl vychozenou aspoň střední. Měla pravdu, a pokud mám být upřímný, neměl jsem kdovíjak velkou radost, když na mě lidi koukali jako na někoho, kdo nedokázal ani dodělat školu (a ještě ke všemu ho z ní vyhodili). A tak jsem se na střední vrátil. Po večerech jsem chodil do roseveltovky na hodiny, přes den jsem pracoval a o víkendech hrál na koncertech. Jelikož mi chybělo jen několik známek, měl jsem brzo hotovo. Jednou odpoledne jsem do školy zaskočil, vyzvedl jsem si diplom a brkl jsem svému basistovi Geneovi, který bydlel nedaleko Arthur Avenue v italské části Bronxu. Já, Gene a ještě jeden kamarád jménem Neil jsme založili kapelu King Kong, která ovšem neměla dlouhého trvání (věřit tomu nemusíte, ale na střední jsem fakt měl ve skupině basistu, co se jmenoval Gene. Kdo by to byl řekl?).

„Nazdar, vole, tak je ze mě absolvent!“ pověděl jsem Geneovi.

„Gratuluju.“ Nezněl bůhvíjak nadšeně.

„Máš volno? Tohle musíme oslavit.“

„Tomu říkám nápad.“

Ze všeho nejdřív jsme si koupili dvě flašky Mad Dogu – MD 20/20, jednoho z vůbec nejlepších (neboli nejpříšernějších, ale nejefektivnějších) houmlesáckých vín v historii. „MD“ je zkráceně Mogen David, výrobce tohoto kvalitního moku, a „20/20“ představuje jeho sílu (dvacet procent alkoholu) a počet uncí v jedné lahvi. Mad Dog byl a pořád ještě je laciné silné víno (i když obsah alkoholu v dnešním MD je příčetnějších třináct procent). Strašný chlast, ale špičku navodil rychle a spolehlivě. Ve své době byl hodně oblíbený. Kromě toho jsme koupili šest plechovek piva, abychom měli jistotu, že to ožírání nezanedbáme, a nakonec jsme z kontejneru poblíž pošty na Fordham Road vyhrabali pár prázdných čistých krabic oblepených známkami. Měli jsme v plánu do nich to pivo a víno strčit a propašovat je do tamního kina. Kdyby se někdo ptal, hodlali jsme tvrdit, že po filmu jdeme na poštu.

„Podle mě nám to neprojde,“ řekl Gene.

„Ale hovno,“ odpověděl jsem a balíček jsem si prohlídl. „Vypadá to přesvědčivě, nikdo ani necekne.“

A taky že ne. Koupili jsme si s Genem lístky a jakoby nic jsme prošli vestibulem. Dokonce jsme se cestou zastavili pro popcorn. Vešli jsme do sálu a zabrali jsme sedadla vepředu. Otevřeli jsme víno, vyzunkli několik plechovek piva a pustili jsme se do oslavování mého čerstvě nabytého diplomu, na kterém ještě nestačila ani uschnout barva. Zakrátko jsme měli už docela v hlavě – dávali jsme nohy na sedadla před sebou, házeli jsme popcorn na plátno, komentovali jsme film a metali prázdné plechovky do uličky, čímž jsme na sebe, jak jinak, upoutali pozornost. Zničehonic se nad námi objevil uvaděč s baterkou v ruce.

„Buď se zklidníte, pánové, anebo odsud budete muset odejít.“

Rozchechtal jsem se a mrštil jsem mu do obličeje hrst popcornu.

„Naser si, vole.“

Otočil se na podpatku a byl pryč. Ten chudák se jen snažil dělat svou práci a párek užvaněných ožralů mu komplikoval život. Na seznamu pokání, který jsem si v průběhu let sepsal (nebo si ho minimálně sepsat měl), je tohle skoro na konci. Koneckonců se nedá říct, že by to mělo dlouhodobé následky. Ale stejně si to ten kluk nezasloužil.

Za chvíli se vrátil a zopakoval, že se buďto uklidníme, nebo budeme muset vypadnout. Tentokrát jsem neřekl ani slovo. Vyskočil jsem na nohy, sevřel jsem ruce v pěst a praštil jsem ho rovnou do čelisti.

„Do háje!“ zařval a trhl sebou směrem k plátnu. Jeho baterka narazila na sedačku a zhasla, ale já jsem si v poblikávajícím světle filmu všiml, že ten kluk má čapku naraženou nakřivo. A uviděl jsem ještě něco.

On brečel.

S námahou se postavil a rozběhl se k východu, kde zařval: „Zavolejte policajty!“, načež zdrhnul dveřmi v zadní části sálu.

Rozhlédl jsem se kolem sebe. Všichni na nás civěli. Otočil jsem se k Geneovi.

„Co myslíš?“

„Podle mě bysme odsud měli vysmahnout,“ řekl. „Nemám chuť nechat se zabásnout.“

Vystřelili jsme k nejbližšímu východu, hned vedle plátna, proběhli jsme uličkou a zamířili jsme ke mně domů, což bylo asi jen pět bloků daleko. Coby správný alkoholik-začátečník jsem nezapomněl před odchodem posbírat víno i pivo, díky čemuž jsme se mohli u mě v pokoji po zbytek večera ožírat. Teprve o hodinu později jsem si uvědomil, že jsem něco zapomněl.

„Tomu nebudeš věřit,“ řekl jsem Geneovi.

„Čemu?“

„Já v tom kině nechal ten svůj zsranej diplom.“

Gene se rozřehtal – vydal ze sebe takový ten pitomý, pobavený, zlitý chechtot.

„No, co se dá dělat, vole. Vypadá to, žeš tu školu přece jen nedodělal.“

To už jsem byl pěkně vytočený, a to víc než v jednom směru. Jasně, byl jsem namol, ale taky mnou cloumal vztek kvůli tomu ztracenému diplomu a vůbec celé té trapné situaci, v níž jsem se zničehonic ocitl. Den nato jsem se měl sejít s Jeanette a hodlal jsem jí ten diplom ukázat. Zní to sice praštěně, ale byl jsem vážně hrdý, že jsem se do školy vrátil a dokončil ji. A věděl jsem, že Jeanette na mě bude hrdá. Ten diplom nebyl sice nic než cár papíru, ale něco znamenal a já jsem ho ztratil.

Anebo taky ne.

„Zvedej se,“ řekl jsem Geneovi. „Jdem zpátky.“

Podíval se na mě, jako by mi hráblo.

„Jak jako zpátky?“

„Do toho kina. Musím ten diplom najít.“

„Ses snad zcvoknul, ne?“

Než jsme tam dorazili, byla v celém baráku tma a hlavní vchod zamčený. Bylo to takové to staré elegantní kino, těžké dveře s dubovým rámem a mosaznými klikami. Trhl jsem za ně, jestli se mi náhodou nepodaří vytrhnout zámek. Ani náhodou. Gene se to už chystal vzdát, protože pochopitelně došel k závěru, že kvótu na vyvádění hovědin jsme pro ten den už zcela vyčerpali. Ale sotva zamířil pryč, všiml jsem si, že o kus dál stojí na chodníku popelnice.

A nebyla to taková ta laciná plastová. Prostě stará dobrá staromódní popelnice z kovu, zhruba metr vysoká a přes půl metru široká.

Super.

Popadl jsem ji a prohodil hlavním vchodem. Do všech stran se rozletěly střepy a já jsem uslyšel, jak se Gene směje. Z nějakého důvodu chvíli trvalo, než se spustil bezpečnostní poplach, a to mi bohatě stačilo. Vletěl jsem dovnitř a začal jsem hledat svůj diplom. Prošmejdil jsem všechna sedadla, která se nacházela